

ΠΟΛΥΜΝΙΑ Α. ΖΑΠΠΑ

Μικρά μικρά μαράθηκαν σάν μιάς αϊγής λουλούδια
 Του Ζάππα τὰ πενιάμορφα τὰ τρία τ' ἀγγελούδια.
 Ἀγκαλιαστά στὸ μνήμ' αὐτὸ βρεθήκανε μιά μέρα
 Καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀχαρῆς τὸ γέλιο πήραν μόνο
 Κ' ἐπέταξαν ἀρίοντα σὲ μάνα καὶ πατέρα
 τὸν θάνατο τὸν ζωντανό, τὸν ψυχοφάγο πόνο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Με τὸς ὁραίους αὐτοὺς στίχους ἡ Μοῦσα τοῦ Σουρή, ἀποβάλλουσα τὸ
 προσωπεῖον τοῦ γέλωτος, ἐβρήνησε τὴν πτῆσιν τοῦ μικροῦ ἀγγέλου. Καὶ τὴν
 θλίψιν αὐτὴν ἦν ἐψάλλεν ἡ ἔμπνευσις τῆς ποιήσεως ἀπεμαρμάρωσεν ἄλλη ἔμ-
 πνευσις, ἡ τῆς Τέχνης διὰ τῆς γλυφίδος τοῦ δοκίμου γλύπτου κ. Ι. Καρακατσάνη.

Ἀπὸ τὰς ἀγάλας τῶν γονέων ἀφηρπάγη ἡ Πολύμνια ἕξαφνα, ὡς πτηνὸν ἀφιπτάμενον τοῦ κλωβοῦ. Ἐστερήθη ἡ γῆ δύο τρία μειδιάματα καὶ τίποτε πλέον. Πέραν ἡ ἀμφιβολία τῆς μελλούσης ζωῆς. . . .

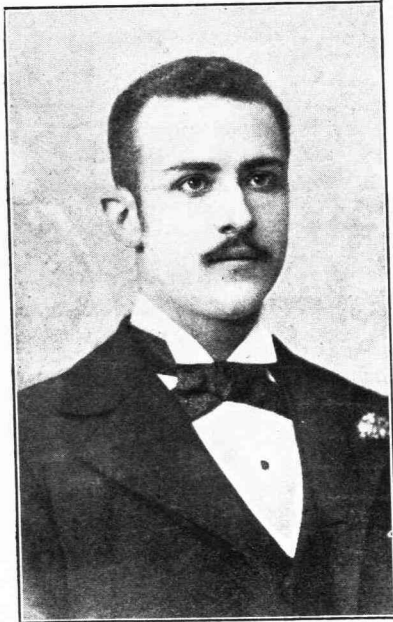
Κόρη τοῦ εὐγενοῦς καὶ φιλοπάτριδος κ. Ἀποστόλου Ζάππα, ἀνεψιοῦ τῶν μεγαθύμων εὐεργετῶν τοῦ Ἐθνους, ἡ Πολύμνια Ζάππα ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῶν δύο ἄλλων μικρῶν ἀδελφῶν τῆς Κωνσταντίνου καὶ Μελομένης, διότι τρεῖς ἔθαψεν ὁ ἀτυχῆς πατὴρ ἀγγέλου.

Ἡ Πολύμνια Ζάππα ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαρτίου 1897, εὐφυστάτη κορασίς, καταπλήττουσα μὲ τὴν χαριτωμένην εὐμορφίαν τῆς καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς τῶ σπινθηροβόλου. Ἄλλ' ἡ πρόωρος ἐκείνη εὐφυῖα ἐπέπρωτο νὰ σεβσθῆ τὸσον ταχέως, εἰς τὰς πρώτας ἀκόμη ἐκδηλώσεις τῆς.

Ἐπὶ τοῦ μικροῦ τάφου τῆς ἡ στοργὴ τῶν γονέων ἀνήγειρε πολυτελεῖς ἐκ Πεντελῆσιου μαρμάρου καλλιτέγνημα, ὅπερ στολιῶζει νῦν τὸ Ἀ΄ Νεκροταφεῖον, ὀφειλόμενον εἰς τὴν τέγγην τοῦ κ.Ι. Καρακατσάνη, νέου δόντος οὕτω δεῖγμα τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ ἀξίας. Ἡ ποίησις καὶ ἡ τέχνη συναντῶνται ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τῶν τριῶν τέκνων τοῦ Ἀπ. Ζάππα, τάφων οἱ ὅποιοι ἐγκλείουν ποίησιν ἀνθηρὰν καὶ πόνους στοργῆς.

ΕΝΕΚΑΒΙΒΕ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν χαρίζουν εἴκοσι δύο ἔτη.

Ἐν Ἀθήναις διήλθε τὰ ἔτη τῶν πρώτων σπουδῶν, καὶ τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον τὸν ἐδέχθη ἡβῶντα νεανίαν εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν, ἐν τῇ Νομικῇ σχολῇ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Δ. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ριλάου Τρικούπη καὶ λάβη τὴν εὐχὴν του. Γενόμενος δεκτὸς καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός, ἐὰν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του τὸ τόσῳ μακρυνὸν ταξείδιον ἀπήντησε μετὰ θάρρους:

Υἱὸς τοῦ δημοφιλοῦς συμπολίτου κ Δημητρίου Λεονάρδου, τοῦ γνωστοῦ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ τὸ πῦρ τῆς δραστηριότητος ὑπὲρ ἀρχῶν χρηστῶν καὶ πάσης εὐγενοῦς ἰδέας, ὁ Ἀθανάσιος ἐξεπαιδεύθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ἄλλ' ὁ ὀρίζων ἐδῶ τῷ ἐφάνη στενός. Εἶνε γνωστὴ ἡ πληθώρα τῶν ἐπιστημῶν, ἣτις τὸν ἀπῆλπισε. Διὸ καὶ ἀπεφάσισε, περιβαλλόμενος ἀπὸ ὠκεανὸν ἐλπίδων, ν' ἀφήσῃ τὴν γενέτειραν καὶ νὰ φύγῃ πολὺ μακρὰν, εἰς Βραζιλίαν, ἵνα ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἐμπόριον, παρὰ τῷ ἐκεῖ σεβαστῷ θεῖῳ του κ. Ὁθωνι Λεονάρδῳ, τῷ διαπρεπεῖ Ἑλλήνι, ὅστις τιμᾷ ὡς Γενικὸς αὐτόθι πρόξενος, διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς εὐφυΐας του τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, παντοιοτρόπως ἐργασθεὶς ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἐκείνῃ γῶρᾳ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν προϊόντων. Καὶ ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος μὲ μόνην τὴν χρυσῆν του καρδίαν ὡς πυξίδα. . . . Προτοῦ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πατρώας γῆς εἰς Ρίον Ἰανέριον, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1895 μὲ τὰς εὐχὰς τῶν γονέων του, μίαν παρὰ τοῦ πατρὸς του ἐζήτησε χάριν, νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς Χα-